

“શા’બ, છોકરાં રાખતો’તો!”

— ગોપાલ મેઘાણી

બાદશાહ ને બીરબલ બેઠા હતા.

બાદશાહ કહે : “એલા, બીરબલ ! કચેરીમાં મોડો કેમ આવ્યો ?”

બીરબલ કહે : “શા’બ, શું કરું ? – છોકરાં રાખતો’તો !”

બાદશાહ કહે : “પણ એમાં આટલું મોકું શાનું થાય ?”

બીરબલ કહે : “શા’બ ! છોકરાં રાખવાં બહું આકરાં.”

બાદશાહ કહે : “હવે એમાં શું—છોકરાં રાખવાં એમાં ? રોવે—કારવે તો પાઈ — પૈસો આપીએ કે સેવ—મમરા ખવરાવીએ !”

બીરબલ કહે : “શા’બ, અનુભવ કરી જુઓ, પછી ખબર પડશે !”

બાદશાહ કહે : “એમાં અનુભવ શો કરવો — એવી નમાલી વાતમાં ?”

બીરબલ કહે : “લ્યો ત્યારે, હું છોકરો થાઉં—તમે મને રાખી ધો !”

બાદશાહ કહે : ‘ઢીક, લે ત્યારે, હું બાપ થાઉં ને તું છોકરો થા.’

બીરબલ કહે : “એ...એ...એ... ! બાપા, મારે દૂધ પીવું છે.”

બાદશાહ કહે : “એય, દૂધ લાવો.”

દૂધ આવ્યું. બીરબલે પીધું.

“એ...એ...એ... ! બાપા, મારે ખંધોલે બેસવું છે.”

“એલા, ખંધોલે તે બેસાય ?”

“પણ બાદશાહનો ઢીકરો ધું ને ?”

બાદશાહે બીરબલને ખંધોલે બેસાર્યો ને હેઠે ઉતાર્યો.

“એ...એ...એ... ! બાપા, મારે શેરડી ખાવી છે.”

બાદશાહે શેરડીનો સાંઠો મગાવ્યો.

“એ...એ... ! બાપા ! કટકા કરી ધો.”

બાદશાહે કટકા કરી દીધા.

“‘એ...એ...એ...! હવે અમને આખી કરી ધો.’”

બાદશાહ કહે : “‘લે લે, રાખ હવે ! કટકા કરેલી શેરડી વળી આખી થતી હશે કયાંય ? માણા મૂરખ !’”

“‘એ...એ...એ...! નઈ, અમને શેરડી આખી કરી ધો.’”

“‘એલા સાંભળતો નથી ? શેરડી આખી કયાંથી થતી’તી ?’”

બીરબલ રોવા માંડયો : “‘એ...એ...એ...! કટકા નઈ, અમને શેરડી આખી કરી ધો !’”

“‘હવે જા—શેરડીવાળો નો’તો ભાષ્યો !’”

“‘નઈ બાપા ! અમારી શેરડી.....’”

“‘એલા, બીજો આખો સાંઠો લાવો.’”

“‘નઈ, નઈ ! આ કટકાનો જ આખો કરી ધો – બીજો નઈ !’”

બાદશાહ કહે : “‘માળો કાલો લાગે છે !’”

બીરબલ કહે : “‘નઈ નઈ નઈ, અમારી શેરડી આખી કરી ધો !’”

બાદશાહ કહે : “‘આ માથાજીંક તે કોણ કહે ? – એલા, કોઈ હાજર છે કે ? આ છોકરાને લઈ જાઓ !’”

બીરબલ હસી પડ્યો.

બાદશાહ કહે : “‘માણા બીરબલ ! તારું કહેવું સાચું, હો !’”